

Tot delimitant els límits

La història. Mèxic, avui. Cinc homes són contractats per marcar la línia divisòria d'una carretera que uneix dos pobles de l'interior, al llarg dels 200 quilòmetres es succeïxen situacions conflictives i còmiques entre ells.

Les formes. 'La delgada línea amarilla' és un film mexicà del 2015, i millor pel·lícula a la Mostra de Cinema Llatinoamericana de Lleida el 2016. Ha estat tres anys a estrenar-se. Com s'explica? Perquè aquesta 'road-movie' amb cert sabor a western, dosis generoses de fibra fulletonesca i un excipient de paràbola sobre les grandeses i misèries humanes, cola bé, i per moments fins i tot molt bé. Celso

García (México, D.V, 1976) és el cineasta debutant que ha escrit i dirigit aquesta odissea de cinc homes a la grenya, una gossa fidel, una atrotinada camioneta Chevrolet i una marca-carreteres autopropulsada. Són els protagonistes esforçats i les eines metafòriques d'un relat a cel obert, de carretera i manta, que traspua bonhomia, bon humor i bon rotllo. Celso García posa en marxa el film administrant silencis i mirades, excitant l'interès omnívor de l'espectador i l'espectadora. Qui més qui

menys es veu reflectit en els ulls de l'estoic Toño, lacònic i secret. Acte seguit, aquest heterodox 'grupo salvaje' de cinc homes i una gossa, enfila carretera avall a la recerca del seu particular Eldorado. En els darrers quilòmetres del film, Celso se'ns posa 'excelso', tot arrodonint les arestes d'una paràbola que s'intuïa, i es volia, sublim. És a dir, no calia justificar ni una

sola de les metàfores apuntades, ni explicar ni un sol dels suggeriments de la falla proto-familiar, ni un sol dels diàlegs que, a la vora del foc i de les estrelles, fan petar el cadell i el verterà del grup. O sota de la pluja inclement i torrencial. Purificadora. Celso García hauria fet molt bé de

mossegar-se la llengua audiovisual. Allò elemental del menys és més.

El fons. Mentre hi ha vida, hi ha esperança.

La imatge. Els proletaris de la carretera ajaguts a l'ombra del 'Toro de Osborne'.

La frase. 'Chamba, oíeste? No dejar a nadie tirado en la carretera', diu la fantasmal mare del lladregot. Va d'un toc de realisme màgic.

La recomanació. Aficionades i aficionats amb ganes de riure i plorar.

La delgada línea amarilla

Director:

Celso García.

Intèrprets:

Damián Alcázar,

Joaquín Cosío,

Silverio Palacios,

Americo

Hollander.

Mèxic, 2015. 91'.

Funàtic Lleida.